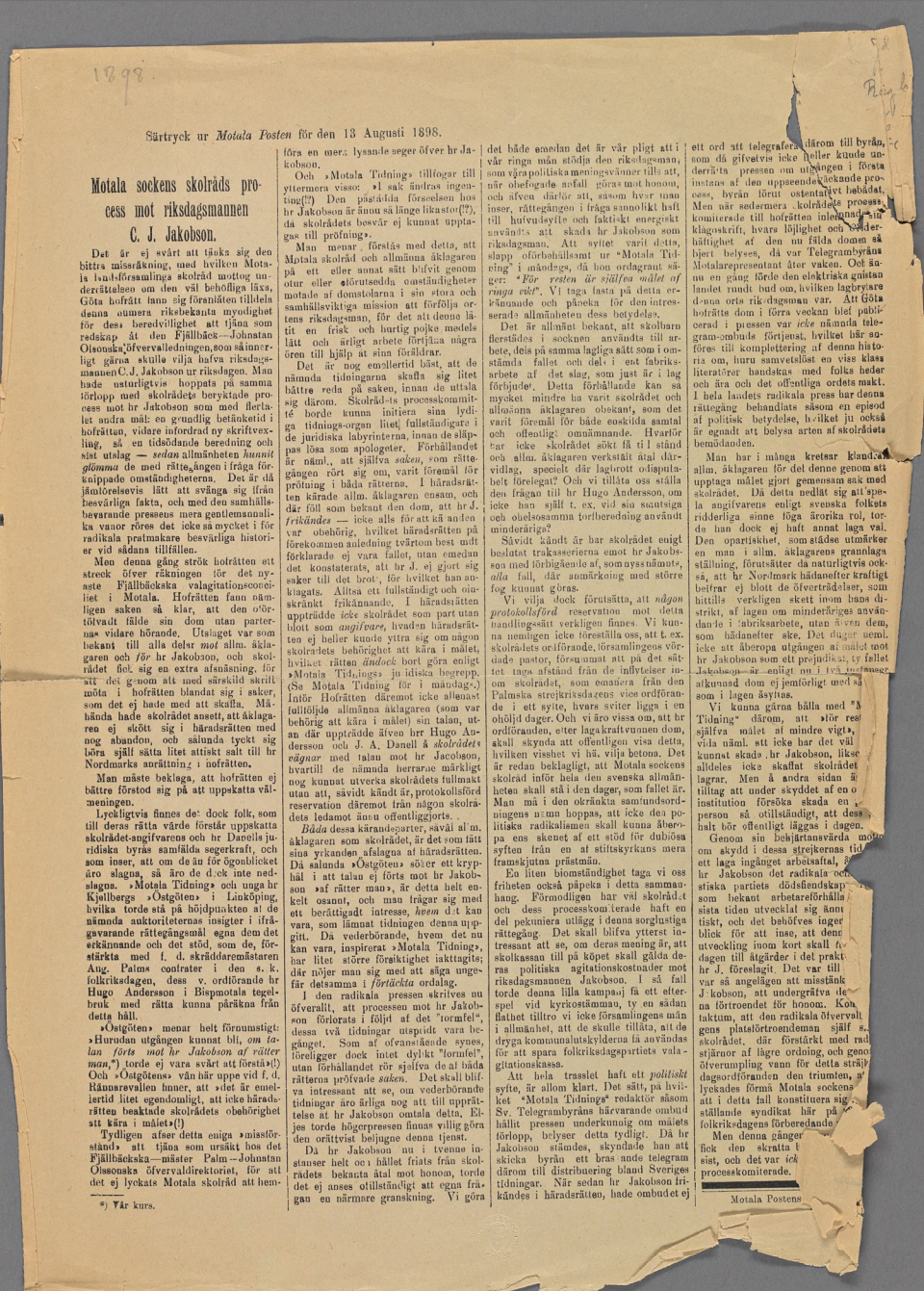

/ Jacobson, Carl Johan

Motala sockens skolråds process mot riksdagsmannen

Särtryck ur *Motala Posten* för den 13 Augusti 1898.

Motala sockens skolråds process mot riksdagsmannen C. J. Jakobson.

Det är ej svårt att tänka sig den bittra misärning, med hvilken Motala isatt-föreläsningsskolorid mottog underretelse om den väl behöfliga läxa, Göta hofrätt län sig förenligt till detta denna ommera riksdagsmannen tyngdhet för dess beredvillighet att tjäna som redskap åt den Fjällbäck-Johann Olsson's övervalledningen, som så ömtåligt gärna skulle vilja ha va riksdagsmannen C. J. Jakobson ur rikslagen. Man hade naturligtvis hoppats på samma förlöpp med skolrådets beryktade process mot hr Jakobson som med hofrättens andra mål: en grundlig beaktning i hofrätten, vidare införad yr skriftvexling, så en tidsövande beredning och slut utslag — sedan allmänheten hannit glömma de med rättsägen i fråga förtäppade omständigheterna. Det är då jämförelsevis lätt att svänga sig från besvärliga fakta, och med den samhällsbevarande pressens mera gemensamliga vaxor rises det icke så mycket i för radikala prämkare besvärliga historier vid sådana tillfällen.

Men denna gång strök hofrätten ett streck öfver räkningen för det nyssie Fjällbäck'ska valagitationsoccollet i Motala. Hofrätten fann nämligen saken så klar, att den öfveröfväldigt fällde sin dom utan parternas vidare hörande. Utslaget var som bekant till alla delar mot allm. åklagaren och för hr Jakobson, och skolrådet följ sig en extra afstämning för att det g-om sig med särskild skärmtöta i hofrätten blandat sig i skler, som det ej hade med att skalla. Måhända hade skolrådet ansett, att åklagaren ej sköt sig i häradsrätten med nog skand, och sålunda tyckt sig böra själl sätta litet attiskt salt till Nordmarks anrättning i nöfrätten.

Man måste beklaga, att hofrätten ej bättre förstod sig på att uppskatta värdningen.

Lyckligtvis finnes de' dock folk, som till dessa rått värde förstår uppskatta skolrådet-angivarens och hr Danells juridiska byrås samfälliga segerkraft, och som inser, att om de är för egenblicket äro slagna, så äro de d-ök inte nedslagna. »Motala Tidning» och unga hr Kjellbergs »Östgöten» i Linköping, hvilka torde stå på höjdpunkten af de nämnda auktoriteternas insigter i ifrågasvarande rättegångsmål äga dem det erkännande och det stöd, som de förstärkt med i d. skräddaremästaren Aug. Palm's contrater i den s. k. folkrikedagen, dess v. ordföranden hr Hugo Andersson i Bispotala tegelbruk med rätta kunna påräkna från detta håll.

»Östgöten» menar helt förnuftsigt: »Hurudan utgången kunnat bli, om talan förts mot hr Jakobson af rätternas?» torde ej vara svårt att föreställa sig. Och »Östgöten» vän här uppe vid i. d. Rånarevalles länar, att »det är emellertid litet öpenlydligt, att icke häradsrätten beaktade skolrådets obehörighet att källa i målet!»

Tydligt är det denna euiga »missförstånd» att tjäna som ursäkt hos det Fjällbäck'ska-mäster Palm-Johann Olsson's övervalledningen, för att det ej lyckats Motala skolråd att henn-

*) Vår kurs.

föra en mer lysande seger öfver hr Jakobson. »Motala Tidning» tillfogar till yttermera visor: »I sak ändras ingenting!» Den påstådda försöden hos hr Jakobson är ännu så länge likastor(?) da skolrådet besvår ej kunnat uppgå till profning.

Man menar förstas med detta, att Motala skolråd och allmänna åklagaren på ett eller annat sätt blifvit genom utgå eller skriftsända omständigheter motala af domstolarna i sin stora och samhällsviktiga mission att förfölja ortens riksdagsman, för det att denna lärt en frisk och kortig pojke mestadels lätt och arligt arbete förfölja några ören till hjälp af sin föräldrar.

Det är nog emellertid bäst, att de nämnda tidningarna skälla sig ifrån bättre reda på saken, innan de uttala sig därom. Skolråd's processkommitté borde kunna initiata sina lydiga tidningsorgan liot fullständigt i de juridiska läbyrtierna, innan de släpas lösa som apologeter. Förhållandet är näml., att själva saken, som rättegången röt sig om, varit föremål för prötning i båda rätterna. I häradsrätten skändes allm. åklagaren ensam, och där föll som bekant den dom, att hr J. frikändes — icke alls för att icke ändan var obehörig, hvilket häradsrätten på förekommen anledning värtom best utt förklarade ej vara fallt, utan emedan det konstaterats, att hr J. ej gjort sig saker till det brot, för hvilket han anklagats. Alltså ett fullständigt och önskvärdt frikännande. I häradsrätten uppträdde icke skolrådet som part utan blott som angivare, hvadan häradsrätten ej heller kunde yttra sig om någon skolrådets behörighet att källa i målet, hvilket rätten ändock bort göra enligt »Motala Tidning» juridiska begrepp. (Se Motala Tidning för i måndag.)

Inte hofrätten däremot icke obekant måligt allmänna åklagaren (som var behörig att källa i målet) sin talan, utan där uppträdde även hr Hugo Andersson och J. A. Daniel å skolrådets vägnar med talan mot hr Jakobson, hvartil de nämnda herrarna märkligt nog kunnat utverka skolrådets fullmaktt utan att, såvitt känt är, protokolldför reservation däromot från någon skolrådets ledamot ännu öfentligtgjorts.

Båda dessa kändispartier, såväl al m. åklagaren som skolrådet, är det som fått sina yrkanden afslagna af häradsrätten. Da sålunda »Östgöten» sköte ett kryphäl i att talan ej förts mot hr Jakobson »af rätternas», är detta helt enkelt osant, och man frågar sig med ett berättigt intresse, hvem dit kan vara, som lämnat tidningen denna uppgift. Da vederbörande, hvem det nu kan vara, inspirerat »Motala Tidning», har litet större förtroende iakttagit; där nöjer man sig med att säga ungefär detsamma i förtäckta ordalag.

I den radikala pressen skrives nu öfverallt, att processen mot hr Jakobson förlorats i följd af det »tomtets», dessa två tidningar utspjadt vara begången. Som af ofvansända synes, föreligger dock intet dykt »tomtets», utan förhållandet rör själva de af båda rätterna prötade saken. Det skall blifva intressant att se, om vederbörande tidningar äro ärliga nog att till upprättelse af hr Jakobson ontala detta. Eldens torde höjdepresens finnas vilig göra den ordtrist bejogge denna tjänst.

Da hr Jakobson nu i tvänne instanser helt och hållet fräts från skolrådets beaktade åtal mot honom, torde det ej anses otillständigt att egen frågan en närmre granskning. Vi göra

det både emedan det är vår pligt att i vår ringa saktid som riksdagsman som vägrapolitiska meningssvänner tills att, när ofobogade asfall göras mot honom, och även därför att, såsom hvar man inser, rättegången i fråga sannolikt haft till hufvudsakligt och faktiskt energiskt samvänt att skada hr Jakobson som riksdagsman. Att svidet varit detta, slapp öfverbehållet ur »Motala Tidning» i måndag, då hon ordagrant säger: »För resten är själva målet af ringa vikt». Vi taga fasta på detta erkännande och påpeka för den intresserade allmänheten dessa betydelse.

Det är allmän bekant, att skolborna flerstades i socknen användts till arbete, dels på samma lagliga sätt som i omtändta fallet och del i en fabriksarbete af det slag, som just är i lag förbjudet. Detta förhållande kan så mycket mindre ha varit skolrådet och allmänna åklagaren obekant, som det varit föremål för både enskilda samtal och öfentligt omnämmande. Hvarför har icke skolrådet sökt få till stånd och allm. åklagaren verkstätt åtal därvidlag, speciell där lagrotten oslutligt förelagt? Och vi tillita oss själva den frågan till hr Hugo Andersson, om icke han själf t. ex. vid sin snatsiga och ohelsosamma förberedning använt »munderligt»?

Såvitt känt är har skolrådet emell beslutat trakassierat emot hr Jakobson med förbigående af, som nyss nämnt, alla fall, där anmärkning med större fog kunnat göras.

Vi vilja dock förutsätta, att någon protokollsförd reservation mot detta handlingsätt verkligen finnes. Vi kunna emedan en icke föreställa oss, att ett skolrådets ordförande, församlingens värdade pastor, förenammat att på det sättet inga afstånd från de inflytelser inom skolrådet, som emellertid från den Palm'ska strekrättens sven ordförande i ett syfte, hvars sviter ligga i en ohöjld dager. Och vi äro vissa om, att hr ordföranden, eller lagskriftsvunnen dom, hvilka visshet vi här vilja betona. Det är redan beklagligt, att Motala sockens skolråd inför hela den svenska allmänheten skall stå i den dager, som fallet är. Man må i den öfriska samfundordningens namn hoppas, att icke de politiska radikalerna skall kunna åberopa ens skenet af ett stöd för dubiosa syften från en af stiftsryktans mera framskjutna prästmän.

En liten blomständighet taga vi oss friheten också påpeka i detta sammanhang. Förmodligen har vil skolrådet och dess processkommitté haft en del pekneria utlägg i denna sorgslustiga rättegång. Det skall blifva ytterst intressant att se, om dens mening är, att skolhassan till på köpet skall gå till de ras politiska agitationskostnader mot riksdagsmannen Jakobson. I så fall torde denna lilla kamp på ett eller spel vid kyrkostämman, ty en sådan förtroende tillräckligt skall gå till de ras politiska agitationskostnader mot riksdagsmannen Jakobson. I så fall torde denna lilla kamp på ett eller spel vid kyrkostämman, ty en sådan förtroende tillräckligt skall gå till de ras politiska agitationskostnader mot riksdagsmannen Jakobson.

Att hela traslet haft ett politiskt syfte, är allom klart. Det sätt, på hvilket »Motala Tidning» redaktör såsom Sv. Telegrafbyråns härvarande ombud hällt pressen underkunnig om målets förlöpp, blyser detta tydligt. Da hr Jakobson ständes, skyndade han att skicka byrån ett bras ande telegram därom till distribution bland Sveriges tidningar. När sedan hr Jakobson frikändes i häradsrätten, hade ombudet ej

ett ord att telegrafa därom till byrån, som då gifvits icke heller kunde underdrifta pressen om utgången i första instans af den uppsändskökande process, byrån fört ostentligt.

Men när sedermera hofrättens processkommitté till hofrätten inlämnat en klagskrift, hvars löplighet och vederhäftighet af den nu fälda domen så tjövt blyses, då var Telegrafbyråns Motalarepresentant åter vakon. Och ännu en gång förlö den elektriska gnistan denna orts riksdagsman var. Att Göta hofrättens dom i förra veckan liot publicerad i pressen var icke nämnda telegram-målets förtjust, hvilket lär införas till komplettering af denna historia om hura samvetstlost en viss klass literatörer handskas med folks heder och ära och det öfentliga ordets makt. I hela landets radikala press har denna rättegång behandlats såsom en episod af politisk betydelse, hvilket ju också är egudat att belysa arten af skolrådets bemödanen.

Man har i många kretsar kändat alla åklagaren för det denna genom att upplaga målet gjort gemensamt sak med skolrådet. Da detta medlit sig att spela angivarens enligt svenska folkskridderliga sinne löga föröka rol, torde han dock ej haft annat laga val. Den opartiskhet, som stades utmärker en man i allm. åklagarens grannliga ställning, förutsätter da naturligtvis också, att hr Nordmark hädanför kraftigt beträvar ej blott de öfverträdare, som tillits verkligen skett inom hans distrikt, af lagen om minderåriges användande i fabriksarbete, utan även dem, som hädanför sk. Det dagar som icke att åberopa utgången af målet mot hr Jakobson som ett prejudikat, ty fallet Jakobson-är enligt nu i tvänne instanser utskedd dom ej pentligt mot så som i lagen skrivits.

Vi kunna gärna bälla med »Motala Tidning» därom, att sör rest själva målet af mindre vikt, vilja näml., att icke har det vill kunnat skada hr Jakobson, liksom alldeles icke skaffat skolrådet lagrar. Men å andra sidan är tilling att under skyddet af en oinstitution föröka skada en person så otillständigt, att dess halt för öfentligt läggas i dagen.

Genom sin behjrtansvärda mot om skydd i dessa strejkers fall, ett laga ingånget arbetsfall, hr Jakobson det radikala och siska partiets dödsföreläsa som bekant arbetareförhålls sista tiden utvecklat sig ännu tiskt, och det behöfres inget blick för att inse, att dens utveckling inom kort skall följadagen till ägander i det prakt hr J. förestäkt. Det var till var så angelägen att mistänkt Jakobson, att undergräva de na förtroendet för honom. Kon faktum, att den radikala öfvervalgens platsförtroendeman själf så skolrådet, där förstärkt med rad stjärnor af lagre ordning, och genom öfvervalpling vann för detta stridiga dagordföranden den triumfen, af lyckades förmå Motala sockens att i detta fall konstituera sig ställande syndakt. Här på folkrikedagens förberedande.

Men denna gånger fick den skratra till sist, och det var icke processkommitté.

Motala Postens

Tryck 27 B f a Br.Fol. 1898 Jacobson Carl Johan

Tillkomstår 1898.

Digitaliserad år 2015

National Library of Sweden

Motala sockens skolråds process mot riksdagsmannen C. J. Jakobson.

Det är ej svårt att tänka sig den bittra missräkning, med hvilken Motala landsförsamlings skolråd mottog underrettelsen om den väl behöfliga läxa, Göta hofrätt fann sig föranlåten tilldela denna omeriterade riksbekanta myndighet för dess beredvillighet att tjäna som redskap åt den Fjällbäck—Johnatan Olssoniska öfvervalledningen, som så innerligt gärna skulle vilja hafva riksdagsmannen C. J. Jakobson ur riksdagen. Man hade naturligtvis hoppats på samma förlopp med skolrådets beryktade process mot hr Jakobson som med flertalet andra mål: en grundlig betänketid i hofrätten, vidare inforordad ny skriftväxling, så en tidsödande beredning och sist utslag — sedan allmänheten *hunnit glömma* de med rättegången i fråga förknippade omständigheterna. Det är då jämförelsevis lätt att svänga sig ifrån besvärliga fakta, och med den samhällsbevarande pressens mera gentlemannalika vanor röres det icke så mycket i för radikala pratmakare besvärliga historier vid sådana tillfällen.

Men denna gång strök hofrätten ett streck öfver räkningen för det nyaste Fjällbäckska valagitationsconciellet i Motala. Hofrätten fann nämligen saken så klar, att den otvivelaktigt fälde sin dom utan parternas vidare hörande. Utslaget var som bekant till alla delar mot allm. åklagaren och för hr Jakobson, och skolrådet fick sig en extra afsnäsning, för att det genom att med särskild skrift möta i hofrätten blandat sig i saker, som det ej hade med att skaffa. Måhända hade skolrådet ansett, att åklagaren ej skött sig i häradsrätten med nog abandon, och sålunda tyckt sig böra själf sätta litet attiskt salt till hr Nordmarks anrättning i hofrätten.

Man måste beklaga, att hofrätten ej bättre förstod sig på att uppskatta välmeningen.

Lyckligtvis finnes det dock folk, som till deras rätta värde förstår uppskatta skolrådet-angifvarens och hr Danells juridiska byrås samfälda segerkraft, och som inser, att om de äro för ögonblicket äro slagna, så äro de dock inte nedslagna. »Motala Tidning» och unga hr Kjellbergs »Östgöten» i Linköping, hvilka torde stå på höjdpunkten af de nämnda auktoriteternas insigter i ifrågavarande rättegångsmål egna dem det erkännande och det stöd, som de, förstärkta med f. d. skräddaremästaren Aug. Palm's confrater i den s. k. folkrikadagen, dess v. ordförande hr Hugo Andersson i Bispotala tegelbruk med rätta kunna påräkna från detta håll.

»Östgöten» menar helt förnumstigt: »Hurudan utgången kunnat bli, om talan förts mot hr Jakobson af rätter man,» torde ej vara svårt att förstå! Och »Östgötens» vän här uppe vid f. d. Rännarevallen finner, att »det är emellertid litet egendomligt, att icke häradsrätten beaktade skolrådets obehörighet att kära i målet!»

Tydligt afser detta eniga »missförstånd» att tjäna som ursäkt hos det Fjällbäckska—mäster Palm—Johnatan Olssoniska öfvervaldirektariatet, för att det ej lyckats Motala skolråd att hem-

*) Vår kurs.

föra en mer: lysande seger öfver hr Jakobson.

Och »Motala Tidning» tillfogar till yttermera visso: »I sak ändras ingenting! Den påstådda förseelsen hos hr Jakobson är ännu så länge likastor(!), då skolrådets besvär ej kunnat upptagas till pröfning».

Man menar, förstas med detta, att Motala skolråd och allmänna åklagaren på ett eller annat sätt blifvit genom otur eller oförutsedda omständigheter motade af domstolarna i sin stora och samhällsviktiga mission att förfölja ortens riksdagsman, för det att denne låtit en frisk och hurtig pojke medels lätt och ärligt arbete förtjåna några ören till hjälp åt sina föräldrar.

Det är nog emellertid bäst, att de nämnda tidningarna skaffa sig litet bättre reda på saken, innan de uttala sig därom. Skolrådets processkommitté borde kunna initiera sina lydiga tidnings-organ litet fullständigare i de juridiska labyrintherna, innan de släppas lösa som apologeter. Förhållandet är näml., att själfva saken, som rättegången rört sig om, varit föremål för pröfning i båda rätterna. I häradsrätten kårade allm. åklagaren ensam, och där föll som bekant den dom, att hr J. frikändes — icke alls för att kända var obehörig, hvilket häradsrätten på förekommen anledning tvärtom best mdt förklarade ej vara fallet, utan emedan det konstaterats, att hr J. ej gjort sig saker till det brot, för hvilket han anklagats. Alltså ett fullständigt och oinskränkt frikännande. I häradsrätten uppträdde icke skolrådet som part utan blott som *angifvare*, hvidan häradsrätten ej heller kunde yttra sig om någon skolrådets behörighet att kära i målet, hvilat rätten *ändock* bort göra enligt »Motala Tidnings» juridiska begrepp. (Se Motala Tidning för i måndag.) Inför Hofrätten däremot icke allenast fullföljde allmänna åklagaren (som var behörig att kära i målet) sin talan, utan där uppträdde äfven hr Hugo Andersson och J. A. Danell å skolrådets vägnar med talan mot hr Jakobson, hvartil de nämnda herrarne märkligt nog kunnat utverka skolrådets fullmakt utan att, såvidt känt är, protokollsford reservation däremot från någon skolrådets ledamot äro offentliggjorts.

Båda dessa kärande parter, såväl allm. åklagaren som skolrådet, är det som fått sina yrkanden afslagna af häradsrätten. Då sålunda »Östgöten» söker ett kryptiskt i att talan ej förts mot hr Jakobson »af rätter man», är detta helt enkelt osant, och man frågar sig med ett berättigadt intresse, *hvem* det kan vara, som lämnat tidningen denna uppgift. Då vederbörande, hvem det nu kan vara, inspirerat »Motala Tidning», har litet större försiktighet iakttagits; där nöjer man sig med att säga ungefär detsamma i *förtäckta* ordalag.

I den radikala pressen skrives nu öfverallt, att processen mot hr Jakobson förlorats i följd af det »ormfel», dessa två tidningar utspriddt vara begånget. Som af ofvanstående synes, föreligger dock intet dylikt »ormfel», utan förhållandet rör själva de af båda rätterna pröfvade saken. Det skall blifva intressant att se, om vederbörande tidningar äro ärliga nog att till upprättelse åt hr Jakobson omtala detta. Eljes torde högerpressen finnas villig göra den orättvist bejugne denna tjänst.

Då hr Jakobson nu i tvenne instanser helt och hållet friats från skolrådets bekanta åtal mot honom, torde det ej anses otillständigt att egna frågan en närmare granskning. Vi göra

det både emedan det är vår pligt att i vår ringa mån stödja den riksdagsman, som våra politiska meningsvänner tills att, när obefogade anfall göras mot honom, och äfven därför att, såsom hvar man inser, rättegången i fråga sannolikt haft till hufvudsyfte och faktiskt energiskt användts att skada hr Jakobson som riksdagsman. Att syftet varit detta, slapp oförbehållsamt ur »Motala Tidning» i måndags, då hon ordagrant säger: »För resten är själfva målet af ringa vikt». Vi taga fasta på detta erkännande och påpeka för den intresserade allmänheten dess betydelse.

Det är allmänt bekant, att skolbarn flerstades i socknen användts till arbete, dels på samma lagliga sätt som i omstämda fallet och dels i ent fabriksarbete af det slag, som just är i lag förbjudet. Detta förhållande kan så mycket mindre ha varit skolrådet och allmänna åklagaren obekant, som det varit föremål för både enskilda samtal och offentligt omnämnande. Hvarför har icke skolrådet sökt få till stånd och allm. åklagaren verkställt åtal därvidlag, speciellt där lagbrott odiskutabelt förelagat? Och vi tillåta oss ställa den frågan till hr Hugo Andersson, om icke han själf t. ex. vid sin smutsiga och ohelsosamma torberedning användt minderåriga?

Såvidt känt är har skolrådet enigt beslutat trakasseriera emot hr Jakobson med förbigående af, som nyss nämns, *alla* fall, där anmärkning med större fog kunnat göras.

Vi vilja dock förutsätta, att någon protokollsford reservation mot detta handlingssätt verkligen finnes. Vi kunna nemligen icke föreställa oss, att t. ex. skolrådets ordförande, församlingens vördade pastor, försuemat att på det sättet taga afstånd från de inflytelser inom skolrådet, som emanera från den Palmiska strejkriksdagens vice ordförande i ett syfte, hvars sviter ligga i en ohöjd dager. Och vi äro vissa om, att hr ordföranden, efter lagkraftvunnen dom, skall skynda att offentligen visa detta, hvilken visshet vi hä, vilja betona. Det är redan beklagligt, att Motala sockens skolråd inför hela den svenska allmänheten skall stå i den dager, som fallet är. Man må i den okränkta samtundsordningens namn hoppas, att icke den politiska radikalismen skall kunna åberopa ens skenet af ett stöd för dubiösa syften från en af stifts kyrkans mera framskjutna prästmän.

En liten blomståndighet taga vi oss friheten också påpeka i detta sammanhang. Förmodligen har väl skolrådet och dess processkomiterade haft en del pekuniära utlägg i denna sorgslustiga rättegång. Det skall blifva ytterst intressant att se, om deras mening är, att skolkassan till på köpet skall gälda deras politiska agitationskostnader mot riksdagsmannen Jakobson. I så fall torde denna lilla kampanj få ett efterspel vid kyrkostämmau, ty en sådan flathet tilltro vi icke församlingens män i allmänhet, att de skulle tillåta, att de dryga kommunalutskyllerna få användas för att spara folkriksdagspartiets valagitionskassa.

Att hela trassellet haft ett politiskt syfte, är allom klart. Det sätt, på hvilket »Motala Tidnings» redaktör såsom Sv. Telegrambyråns härvarande ombud hållit pressen underkunnig om målets förlopp, belyser detta tydligt. Då hr Jakobson stämdes, skyndade han att skicka byrån ett brasande telegram därom till distribuering bland Sveriges tidningar. När sedan hr Jakobson frikändes i häradsrätten, hade ombudet ej

ett ord att telegrafera därom till byrån, som då gifvovis icke heller kunde underätta pressen om utgången i första instans af den uppseende väckande process, byrån förut ostentativt bebådadt. Men när sedermera skolrådets processkomiterade till hofrätten inlämnade sin klagoskrift, hvars löjlighet och öfverhäftighet af den nu fälda domen så hjert belyses, då var Telegrambyråns Motalarepresentant åter vaken. Och ännu en gång förde den elektriska gnistan landet rundt bud om, hvilken lagbrytare denna Orts riksdagsman var. Att Göta hofrätts dom i förra veckan blef publicerad i pressen var icke nämnda telegram-ombuds förtjenst, hvilket här anföres till komplettering af denna historia om, huru samvetslöst en viss klass literatörer handskas med folks heder och ära och det offentliga ordets makt. I hela landets radikala press har denna rättegång behandlats såsom en episod af politisk betydelse, hvilket ju också är egadt att belysa arten af skolrådets bemödanden.

Man har i många kretsar klandrat allm. åklagaren för det denne genom att upptaga målet gjort gemensam sak med skolrådet. Då detta nedlät sig att spela angifvarens enligt svenska folkets ridderliga sinne föga ärorika rol, torde han dock ej haft annat laga val. Den opartiskhet, som städse utmärker en man i allm. åklagarens grannlaga ställning, förutsätter da naturligtvis också, att hr Nordmark hädaneftir kraftigt befrar ej blott de öfverträdelse, som hittills verkliga skett inom hans distrikt, af lagen om minderåriges användande i fabriksarbete, utan äfven dem, som hädaneftir ske. Det duger neml. icke att åberopa utgången af målet mot hr Jakobson som ett präjudikat, ty fallet Jakobson är enligt nu i två instanser atkunnad dom ej jemförligt med så som i lagen åsyftas.

Vi kunna gärna bälla med »Motala Tidning» därom, att »för resten själfva målet af mindre vikt», vida näml. att icke har det väl kunnat skada hr Jakobson, liksom alldeles icke skaffat skolrådet lagrar. Men å andra sidan är tilltag att under skyddet af en oinstitution försöka skada en person så otillständigt, att dess halt bör offentligt läggas i dagen.

Genom sin behjertansvärda mot om skydd i dessa strejkernas tid ett laga ingånget arbetsaftal, har hr Jakobson det radikala och stiska partiets dödsfiendskap som bekant arbetareförhållande sista tiden utvecklats sig ännu tiskt, och det behöfves inget blick för att inse, att denna utveckling inom kort skall nå dagen till åtgärder i det praktiska hr J. föreslagit. Det var till var så angelägen att misstänk Jakobson, att undergräva den na förtroendet för honom. Kon taktum, att den radikala öfvervallen gens platsförtroendeman själf s. skolrådet, där förstärkt med rad stjärnor af lägre ordning, och genom öfverupplung vann för detta sträjdagsordföranden den triumfen, af lyckades förmå Motala sockens att i detta fall konstituera sig ställande syndikat här på folkriksdagens förberedande.

Men denna gånger fick den skratta till sist, och det var icke processkomiterade.

